

jeg glad for – har man så også glemt ulandene og hensynet til dem?

Er det ikke en realitet, at det store toldproblem i dag i langt højere grad eksisterer i Afrika, altså i ulandene selv, og i meget ringe omfang eksisterer i EU? Så når man taler om reduktioner, er det i virkeligheden noget, som let kan komme til at få meget store økonomiske konsekvenser for ulandene. Har man også glemt det, eller er man ligeglad med det?

Kl. 18.25

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Hr. Lars Barfoed spørger: Hvad kunne man alternativt have gjort i stedet for at forlænge landbrugsstøtten til 2013 og gradvist indfasat ansøgerlandene, så de når op på det samme niveau?

Ja, man kunne have erklæret, at vi ville reducere eller helt afskaffe dem frem til 2013 og lovet dem, at de kunne komme ind på samme vilkår, altså uden støtte. Det ville da have været en imødekommeelse af, at de ville have lige vilkår i hvert fald, og det ville have været på lige vilkår uden den landbrugsstøtte, der forvrider det hele.

Man kunne jo også have diskuteret, om der ikke skulle bedre støtte til at gennemføre de miljøinitiativer, som de har forpligtet sig til i det fælles regelsæt, som der mangler meget finansiering til. Man kunne have diskuteret infrastruktur, uddannelse og erhvervs politik.

Hvis man havde været bare det mindste kreativ, tror jeg, at der havde været en lang række indsatsområder, som ville have været til meget større gavn for landene, som ville have været globalt ansvarligt. Det gjorde man ikke forsøget med. Man ventede til sidste øjeblik, måske fordi man i virkeligheden var meget godt tilfreds med at få den undskyldning.

Så er der frihandel og økonomiske gevinster, som hr. Henrik Vestergaard er inde på, og om det så også betyder en harmonisering af f.eks. jordskatter. Vi har da sådan set ikke noget imod fælles jordskatter i EU. Venstre og SF har jo længe været enige om, at vi skulle have kvalificeret flertal omkring grønne afgifter for at sikre, at vi fik indregnet miljøeffekten af forskellige former for produktion i varenes pris. Jeg synes, at jordskat er en god beskatningsform. Vi ser da gerne, at vi laver fælles regler for at indføre det i EU. Så hvis Venstre kunne være enig om både fælles grønne afgifter og fælles jordskatter, tager jeg imod invitationen.

Så er der endelig fru Charlotte Antonsen, som taler om, at vi skulle have glemt noget. Vi har overhovedet ingenting glemt. Det, fru Charlotte Antonsen har glemt, er at læse forslaget til vedtagelse. Der står nemlig, at vi foreslår, at vi som minimum støtter det, der ligger i Stuart Harbinsons forslag. Det er ikke SF's ideelle model. Den ved vi godt at vi ikke har en chance for at komme igennem med. Det er bare et forsøg på at sige, at nu ligger der dog i det mindste et kompromisforslag, som er operationelt, hvor der er procentsatser og tidsfrister, i modsætning til hvad Venstre og den danske regering siger, skulle vi så ikke i det mindste støtte det?

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg siger tak til hr. Jørn Jespersen for svaret, men vil godt i tilknytning til det spørge: Når vi nu tager i betragtning – lad os tage Polen som det største ansøgerland – at 18 pct. af den polske befolkning er beskæftiget inden for landbrugssektoren, er det så ikke lidt urealistisk at forestille sig uanset de gode hensigter, at den polske regering ville have accepteret, at man i stedet for landbrugsstøtte skulle kompenseres ved forskellige støtteforanstaltninger til miljøtiltag og uddannelses tiltag?

Det havde da været meget hensigtsmæssigt, hvis det kunne lade sig gøre. Men i forhandlingssituationen er hr. Jørn Jespersen så ikke enig i, også når man tager det pres i betragtning, som den polske regering i allersidste øjeblik lagde på EU for at få presset mere direkte landbrugsstøtte igennem, at det ville være urealistisk at forestille sig, at de støtteforanstaltninger havde hjulpet noget som helst i forhandlingernes tidligere faser?

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Der er ingen tvivl om, at især Polen lagde meget vægt på at få indrømmelser på landbrugsområdet med hensyn til støtten og deltagelse i støtten.

Det er jo fuldstændigt rigtigt, at der er 18-20 pct. beskæftiget i landbruget, men det er der jo ikke i fremtiden. Derfor kunne det da godt være – det tror vi – at det ville have været langt mere fordelagtigt for Polen som samfund at få hjælp til at skabe beskæftigelse via uddannelse og nye erhvervsinitiativer til de pågældende mennesker frem for at lade som om, at de nu bare kan